

Едеръ огледа лъвоветѣ и започна работа съ тѣхъ. Примусъ търкаляше по манежа голѣмо дървено кълбо. Рифи грациозно крачеше по кеглитѣ. Миратъ прескачаше отъ столъ на столъ.

Всички артисти се радваха на Едеровия успѣхъ.

Управата на цирка нареди, щото занапредъ на всички дневни представления съ лъвоветѣ да работи Едеръ, а на вечернитѣ да продължава да работи нѣмецътъ Зембахъ, който работѣше съ тѣхъ отначало. Лъвоветѣ бѣха купени въ Германия, и Зембахъ бѣше условенъ още тамъ да работи съ тѣхъ въ Московския циркъ като тѣхенъ укротителъ. Скоро той почна да иска голѣми възнаграждения за своитѣ представления и това накара управата на цирка да потърси човѣкъ, който да може да го замѣсти. Такъвъ тя намѣри въ лицето на Борисъ Едеръ.

Двамата укротители не работѣха съ лъвоветѣ еднакво. Едеръ никога не заплашваше и не биеше лъвоветѣ безъ причина. Той се държеше съ тѣхъ меко и благо, като гледаше по този начинъ да ги привърже къмъ себе си и да спечели тѣхната обичъ. Зембахъ, наоппъки, бѣше наплашилъ лъвоветѣ и ги държеше само съ страхъ. Той обичаше да театралничи и, когато излизаше на манежа, върху него се насочваха разноцвѣтнитѣ лъчи на прожекторитѣ, и той се движеше въ единъ таинственъ полумракъ. Въ този полумракъ той неочаквано заплющяваше съ камшика, или гръмваше съ револвера, което караше зрителитѣ да изтрѣпватъ. При него лъвоветѣ винаги чувствуваха неговата сопа, издигната надъ главитѣ имъ, озлобяваха се и работѣха съ едвамъ скрито раздражение.

Следъ дневното представление съ Едера лъвоветѣ се връщаха въ своя вагонъ спокойни, презъ деня си отпочиваха и отспиваха и вечеръ излизаха на манежа за работа съ Зембаха, добре нахранени, доволни и спокойни. Обаче следъ вечернитѣ представления съ Зембаха тѣ, раздражени, тичешкомъ се връщаха въ клетката си,